

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 3 січня 1987 року

№ 2 (3821).

Ціна 2 коп.

ПЛЕНУМ ОБКОМУ ЛКСМУ УКРАЇНИ

Відбувся пленум обкому комсомолу. Було розглянуто питання «Про затвердження доповіді, яка внісена на XXIV обласну партію-виборну комсомольську конференцію: «Звіт обласного комітету комсомолу і завдання комсомольських організацій області по дальньому поліпшенню комуністичного виховання молоді в світлі рішень XXVII з'їзду КПРС».

З проектом доповіді виступив перший секретар обкому ЛКСМУ України П. Малий.

В обговоренні проекту доповіді виступили: В. Буряк — перший секретар Новомиргородського райкому комсомолу, П. Білоус — машиніст локомотивного депо станції Знам'янка, М. Цигульський — перший секретар Кіровоградського міського комсомолу, Т. Оверчук — перший секретар Добровеличківського комбінату хлібопродуктів, М. Платошин — перший секретар Петрівського райкому комсомолу, Т. Пружина — перший секретар Новоукраїнського райкому

комсомолу, Т. Дробяженко — шеф Компанійського раппобуткомбінату, Г. Подковський — директор Федорівської середньої школи Кіровоградського району, Г. Шалапко — перший секретар Вільшанського райкому комсомолу, В. Тюпа — завідувач відділом комсомольських організацій Кіровоградського міського комсомолу.

Пленум обкому ЛКСМУ затвердив звітну доповідь обкому комсомолу на XXIV обласну комсомольську конференцію з урахуванням висловлених зауважень і пропозицій.

У роботі пленуму обкому ЛКСМУ взяв участь і виступив завідувач відділом організаційно-партійної роботи обкому Компартії України В. Д. Бабій.

ДЕЛЕГАТ ОБЛАСНОЇ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Комсомольці ремонтно-будівельного цеху Кіровоградського чавуноливарного заводу не тільки зводять будинки, ремонтують побутові приміщення, а й виготовляють спортивні снаряди для спортмайданчиків.

На знімку: секретар комсомольської організації цього цеху Володимир ШЕВЧЕНКО. Спільчани обрали його делегатом на обласну комсомольську партію-виборну конференцію.

Фото І. КОРЗУНА.

м. Кіровоград.

ОБГОВОРЮЄМО ПРОЕКТ СТАТУТУ ВЛКСМ

ПОТРІБНІ КОНКРЕТНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ

В проекті Статуту Всесоюзної Ленінської Комуністичної Спілки Молоді (з пропонуваннями змін) є такі слова: «Всесоюзна піонерська організація імені В. І. Леніна — масова самодіяльна комуністична організація дітей і підлітків Радянського Союзу. Мета піонерської організації — виховання юних борців за справу Комуністичної партії Радянського Союзу».

Тобто, піонери — це майбутні комсомольці, а це означає, що в піонерській організації вони набувають певного досвіду для подальшої роботи. Отже, рішуче виконання юних піонерів не повинен лишатися поза увагою комсомольських організацій.

Рівень діяльності піонерських колективів значною мірою залежить від того, як налагоджена робота з активом. Правильний розподіл піонерських доручень в дружині, систематичний контроль за їх виконанням, розвиток самодіяльності та ініціативи дітей, піонерського самоврядування — всі ці питання спрямовані на те, щоб піонери відчували себе творцями, а не пасивними споглядачами навколишньої дійсності.

Я в минулому піонерюжата, і, бачую, зустрічаюся з деякими негативними явищами. Наприклад, в школах мають місце випадки, коли кандидатури до учнівського самоврядування висувають не діти, а класні керівники, коли піонерські працівники захоплюються надмірною кількістю масових заходів, не замислюючись над їх ефективністю. Все це призводить до формалізму в піонерській роботі.

У вирішенні всіх питань діяльності піонерських колективів рішучу позицію повинні зайняти ради піонерських організацій. По-перше, їх роботи, на мій погляд, сприяла б робота Центральним Комітетом ВЛКСМ положення про республіканські, обласні, міські та районні ради піонерської організації, а не лише загального положення про Всесоюзну піонерську організацію, як це зазначено в Статуті. Отож потрібні конкретні рекомендації не тільки для всієї піонерської організації, а й для її первинних органів.

О. ЛЕЙБЕНЗОН,
медсестра, член ВЛКСМ.

Після МК виступу

«Доказувалися»

Під таким заголовком 25 жовтня 1986 року в нашій газеті було опубліковано критичну замітку із сатиричними малюнками про прості, розкомплектовані цінні механізми у колгоспах «Іскра» та імені Орджонікідзе Новгородського району.

Відповіді на публікацію «Доказувалися» надіслав голова правління колгоспу «Іскра» А. В. НЕОПЯТНИЙ. Він повідомив, що газетний матеріал обговорено на розширеному засіданні правління колгоспу. Критику визнано справедливою. Головному інженеру колгоспу В. І. Чернову оголошено догану. Механізми, які раніше не використовувалися, після реконструкції нормоцеху на свинододівельному комплексі встановлені.

А ось голова колгоспу імені Орджонікідзе відрікся від неї, не поспішає. Може, тому, що електротехнік-ремонтник буде застосовуватися вночі? А до неї не так і далеко. Тож редакція чекає відповіді.

УРОЖАЙ-87

«Сибірська» витримка?

КАЖУТЬ люди у колгоспі імені Ульянова, що є в районі господарства, де механізатори беруть соціальні зобов'язання, обговорюють їх. Чули навіть, що визначено строки для ремонту окремо ґрунтообробної та посівної техніки, інші строки для комбайнів і тракторів тощо.

У колгоспі імені Ульянова це лише чулки. Ось у них на єдиній у господарстві тракторній бригаді таких зборів не було. Вельми здивовані були питаннями про це механізатори. Все ж висловили надію, що збори відбудуться у 1987 році. Тоді й дізнаються вони про строки ремонту. А може й ні...

Напередодні випав сніг, щедро присипав сільськогосподарський інвентар та техніку на майданчику тракторної бригади. Хоч було вже не рано, та туди не ступала нога механізатора.

Біля пункту технічного обслуговування порелися люди, із заклопотаними обличчями ходили механізатори. І все.

Годі було дізнатися, чи створено на період ремонту ланки (цього не знав ніхто, і списків навіть таких не було); хто сьогодні по-

переду. Не бачили ми й графіка ремонту. Не було тут і натягнуто те, що працюють на тракторній бригаді комсомольці і молодь. Місія для «Комсомольського прожектора», звичайно, не знайшлася, а «засвітити» треба розуміти, було б того. У тракторній бригаді працюють дев'ять молодих механізаторів. Але про них не дбають. Тут склалася вже така суцільна традиція — замість допомоги у вирішенні проблем, молодь просто залишає село. Нещодавно виїхав колишній секретар комсомольської організації, а за ним потяглися і його товариші. Теперішній секретар Григорій Білоус хворіє, внутрішні органи в загої...

У пункті технічного обслуговування ремонтували трактори. Ремонт іде дуже повільно. Може, тому, що затримуватися доволі в приміщенні не можна: дощує, холодно. Люди, що там працюють, одягнуті так, мов зібралися їхати далеко північніше нашого краю. Передбачено, що повинно бути тут двоє дверей, є лише одні; тісно, брудно.

У колгоспі імені Ульянова для прийому відремонтованої техніки на період ремонту створена комісія з числа спеціалістів, досвідчених механізаторів, членів групи народного контролю. Згідно перевірки складається акт, тільки тоді техніку вважається відремонтованою і готовою вийти в поле. На основі

цих актів і повинна нараховуватися заробітна плата механізаторам.

У колгоспі імені Ульянова така комісія існує, але лише на папері. Усього на майданчику 26 культиваторів, до ремонту чотирьох з них ще не приступали. Після перевірки на якість ремонту інших виявилось, що 7 не готові до роботи.

Одержали недавно з капітального ремонту трактор Т-74. Лагодили його в Олександрійському ремонтно-транспортному підприємстві. Ледь-ледь зміг механізатор доїхати на ньому до рідного колгоспу, бо відремонтовано було трактора «про людське око». А видали й гарантійний талон. Хоча краще було б назвати його просто папірцем, бо ж завершує його незрозумілий підпис. На місці печатки — п'ясто. От тобі й партнери по РАПО.

Для хлібороба, рілляника час настав відповідальний. А упущень у роботі по ремонту техніки та інвентаря в цьому колгоспі дуже багато. Тут значно відстають від строків ремонту. На майданчику разом з відремонтованою технікою стоїть списана. Технологічного ж майданчика, де можна було б підготувати техніку до виходу в поле, немає.

П. КАЛЮЖНИЙ,
в. о. заступника голови РАПО по механізації.

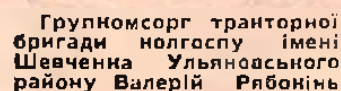
Н. КОЛЕНЧЕНКО,
зав. відділом сільського господарства міськрайонної газети «Серп і молот»,
Знам'янський район.

В ЕКСПЕДИЦІЮ ЗА СЛОВОМ

Фольклорну практику, присвячену 185-річчю з дня народження їх земляка В. І. Даля, провели студенти-філологи Ворошиловградського педінституту імені Т. Г. Шевченка. Експедиція «Даль-86», яка побувала в Троїцькому районі області, завершилась успішно. Майбутні педагоги записали понад 300 пісень, 100 загадок, близько 500 частушок, прислів'їв, гадань. Серед золотих народних розмов — російський весільний обряд.

Далівські експедиції стають в інституті традицією. Вони дають змогу відродити на батьківщині великого лексикографа в будинку-музеї, де він жив, «далівські четверки», які проводились у Петербурзі за його життя. Перше таке фольклорне свято вже відбулося. Вузький театр мініатюр «Гротеск» підготував спеціальну програму за творами М. В. Гоголя, В. І. Даля, А. П. Чехова.

(ПАТАУ).

вати одразу ж після закінчення середньої школи. Під час служби в рядах Радянської Армії номіна-

Фото В. РУДЕНКА.
Ульяновский район.

ці за
Не
кони
вони
прин
дося
рент
тичн
винч
ції?)
непє
вист
8.
світ
нол
гірш
осо
сич
ги
поч
мір
дас

БСЬКОЇ ТЕПЛОТИ

й про
ляю-
Се-
рність
Кий
анди-
ітера-
ювіка,
и, що
ве-
Аро-
1921
ся в
школи
зфії 16
до він
дитин-
савет-
ребра-
світо-

ко-
валісти-
зема в
В цій
була
регуба
з «Як
цензію
нувся:
комсо-
стає
дарова-
напи-
має
нникам

виавчав
орчість
нале-
мєнни-
і твор-
го» ви-
1972 і
оджен-
ена ба-
и. Вній
ро ди-
жоніст-
орютьбу
ення у
юм «Як
йомить-
ами ро-

ману. Кілька сторінок займає розповідь про роботу письменника разом з кінорежисером М. Затуалася сталь», який був виданий окремою книгою 1937 року. Книга спогадів і нарисів С. Трегуба «Живий Корчагін» витримала також три видання — 1968, 1973, 1980 років. Видатний педагог сучасності В. О. Сухомлинський читав цю книгу і члени авторів, що в ній дуже багато нового для нього. Схвально оцінили збірку Б. Поліва та інші читачі. В книзі розміщено спогади «Живий Корчагін» та нарис про людей, дорогих Островському, що зустрічалися чи листувалися з ним.

Семен Адольфович Трегуб був другом Миколи Островського. У книзі розміщено фотографія автора спогадів з Островським.

Цікаві сторінки спогадів. Це розповіді і про засідання президії правління Спілки письменників СРСР на квартирі Островського, коли обговорювався рукопис роману «Народжені буреві», про довершення рукопису після обговорення, і нарис про матір письменника, про людей, що були прообразами героїв роману, про друзів Островського з якими письменник зустрічався або листувався... Багатий матеріал викладає С. Трегуб в нарисах про Павла Корчагіна на батьківщині Димитрова, Юліуса Фучика, Тельмана, Мате Залки.

У своїх книгах Семен Трегуб відкриває нам Миколу Островського та героїв його безсмертних книг, показує їхню аєлич і безсмерті. Разом з творами Миколи Островського. Мається мені, житимуть монографія, спогади та нарис про класику російської радянської літератури, чие життя — подвиг.

Микола СУХОВ
член обласного літературного об'єднання.
м. Новомиргород.

Спілки письмен-
як поета і жур-
ль, гумористичних
керівника міської
визначальною а
лишається поезія
імені сучасників.
тичний характер,
й письменник і
ачив так: «Поет—
же радіє і дуже
і міцно любить,
вилюється і спів-
анка — свідчення
розкриваються ці
сті і в ліриці, і в
емах. Автор при-
е переконати в
вилює не тільки
с:
да.

з емоційно на-
ни соняхів», що
іших творів нової
джерела» (Київ,

і в попередніх
тут три найпоши-
вірш — сповідь,
— проповідь. На
вдаються авторо-
«Мак на стерні»,
да про дівча і ко-
гляда». В цих вір-
цях власного
про що він спові-

новий мотив —
льським буттям,
ького осмислення
го руху вперед
мо не підкріплєні
мом і серцем ая-
шлях покоління (і
історичної тема-
алани), «Бережень
ші вчорашні здо-

Троць

літературно-
мистецька
сторінка

З НОВОГО РУКОПISY

Леонід НАРОДОВИЙ

Що є життя?
У чому — корінь?
Людина — хто на цій землі?
Ми перед часом у покорі,
І перед простором — малі.
Та годі дихати на ладан,
У нас є хист бджолиних уст.
Життя — субстанція вселадна,
Але ніколи — не Прокрут!

КОНТУРИ ВІКУ

Від Леніна — до наших днів
Двадцятий вік розкинув руки.
Палають контури вогнів —
Війна і мир, будови, рухи.
Історія — недремний час —
Пряде свою строкату пряжу.
У неї — вічність про запас.
А я — людина — що їй важу?
Так повелося з тисяч літ:
В основі прями — крові лютка,
Бо визнавав лише силу світ,
А перед нею мудрість никла.
В калейдоскопі днів і серць
Тряслися імперії і трони.
О всі часи, ваш вічний герць:
Сократи і Нероні.
Але допоки — кров і смерть?
Вліхнім життя на всі легені!
Історії скоривши твердь,
Іде землею Ленін.
«Декрет про Мир!»
Державне «Ні!» —
Насильству і розбою.
Соціалізм сказав війні:
— До піг нарядів — зброю!
Земля — без вибуків і ран,
І голубів тривке поліття...
А смерті ядерній — стоп-краш! —
В нове тисячоліття.

Партквиток Островського

Письменник заповів
похоронити його з
партійним квитком.

Кімната. Книги.
І склепіння стелі.
Тут час повзе
І — водночас — летить.
Прикутий він до ліжка,
Мов до скелі,
Лежить Островський...
Партквиток лежить
В кишені френча
(Друже наш, не сердься,
Що стільки з ним
Не сходжено допір).
Той партквиток
З Миколиного серця
І присуд смерті
Вирвати не зміг.

Лежить Островський...
Інше там склепіння,
Але й над ним
Реальність є жива.
А партквиток —
Островського веління —
Йому і досі
Серце зігрів.

РОЗМОВА

Випадкова зустріч в місті,
Поспішав на поїзд я.
— Ти?
Які у тебе вісті?
Як робота, як сім'я?
— Все на місці, — ти сказала.
— Все, як є, — відповіла.
— А мене б ти до вокзалу,
Як колись, не провела?
Відійжджаю... На прощання
Пригадаєм давні дні,
Наші зустрічі, кохання...
Відказала тихо:
— Ні.

Я не зможу. Все турботи,
Перукарня, магазин.
Вдома вдосталь теж роботи,
Чоловік чекас, син.
Крісі очі акриє серпанок,
Все згадала — вірний знак.
Залитала наостанок:
— Ну, а в тебе справи як?
— Що ж, і в мене добрі вісті,
Все на місці, все, як є...
Тільки серце не на місці,
Як, напевне, і твоє.

Гайворонський район.

Коли витісткую я сам,
Не вір піднесеним словам,
Вони — моя примхлива масна.

На жаль, є в книгах і приклади експлуатації власних знахідок, поспішного і недбалого ставлення до слова. В цьому, мабуть, є вина й редакторів. Так, у двох останніх книжках зустрічаємо занадто багато сріблястості: сріблясті райдуги, весла, хмаринки, імла, сміх, срібні — струмки і дзвони, звучить весь час і кольорова музика:

«І ранок — рудий хлопчисько —
Сопілкою сонце славив».

А раніше — «десь грав соловей для неї на срібних (знов же!) цимбалах ночі», «вогненне, як прапор, сонце сурмило в світанок синій», «місяць сурми над вербами в рожевий блискучий ріг». Після струнної і духовної музики — роздолля ударним: «Шаленів допила квітень, бив у бубон золотий», «а місяць сріблястим сміхом у небі, як бубон плив», «били іострі підкови в бубон голого степу»... І це не спеціальний мій пошук «жучків» — просто, не досить густе сито авторського самоконтролю.

Про це ж свідчать інші незграбності, неточності слів: читаємо, що комбайнери йдуть «після праці вже», і розуміємо, що якби не заради рими «пальцями», то йшли б вони, як і всі ми, просто — з роботи...

Є в одному з кращих віршів В. Гончаренка «Чорні лебеді» рядок-застереження: «Ні до чого слова пишні шати». Добре було б поетові уважніше ставитися до власних пересторог. Тоді книги В. Гончаренка йтимуть до читачів з тим кращим, що є в його поетичних запасниках, які невичерпні, мов криниці, на вічному шляху до джерела Поезії. Вірність в це, адже «стати поетом — як сказав Є. Євтушенко — це мужність оголосити себе боржником».

Антоніна КОРИНЬ,
член обласного літературного об'єднання.

Тетяна АНДРУШКО

ПТАХА

Впала у траву підбита птаха,
Запеклася на травинках кров.
Кулю їй груди розпанахано —
Обірвалася пісня про любов.
Ще вона крильми об землю билася,
Та відчула: смерті не здолати,
Мов у сні страшому все наснилося —
Більш їй не літати.
Чує птаха: з висоти до себе
Завує її пташині голоси.
Та крильми уже не мірять небо
І з пелюсток вже не пийте роси.
Крил останній сплеск, останній подих,
Запеклася на травинках кров...
Мертва пташка на земних долонях,
Мов забута пісня про любов.

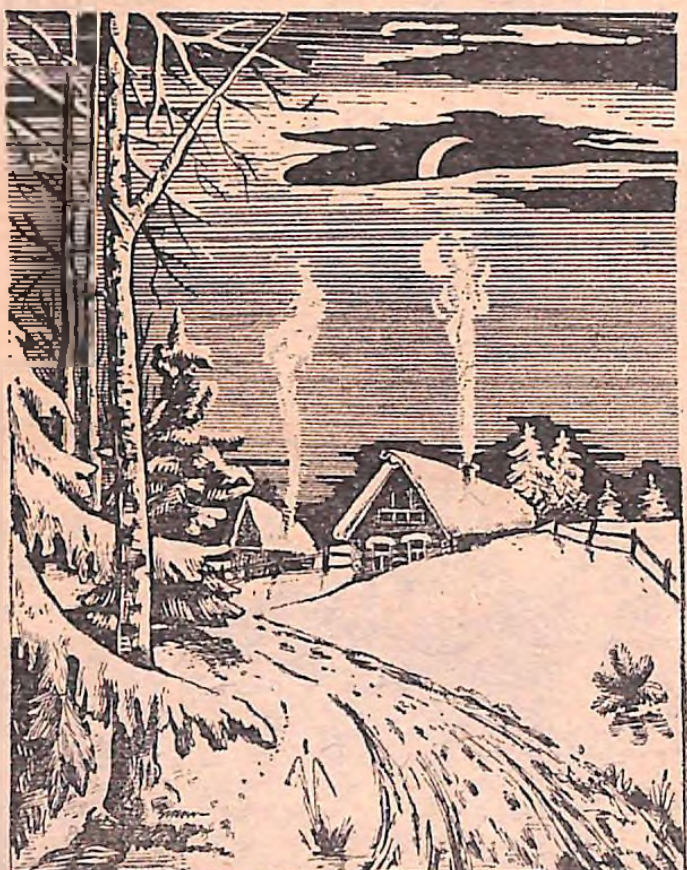
м. Мала Виска.

Микола КОЛЯДОВ

Воспоминание

Волото, мост, дорога в івах,
Церквушка стара, погост...
Когда-то здесь нетерпеливо
Ходил с отцом я на погост.
Порой шл зворота, ни звука,
но в ледяній тишині,
как предстоящая разлука
сказало что-то сердце мне.
Погиб отец. И быть не может
ему уж в радость белый свет.
Меня все та же боль тревожит,
пробитый пулями рассвет.
Волото, мост, дорога в івах,
окоп осыпался, зарос.
И я иду нетерпеливо
сегодня с сыном на погост.

м. Олександрія.

Віктор НЕНЬКО

ПЕРЕМЕТИ

Перемети по дорозі
Впали круто горілиць.
У розбуджений тривозі
Вітровий лянає птиць.
До землі дерева хилить —
Аж коробиться кора,

То біснується щосили,
То поволі замира.
У сніговій круговерті
Місця спокою нема —
Розгулялася відверто
Завір'яхами зима.
с. Новоолексівка,
Олександрійського району.

Роман ЛЮБАРСЬКИЙ

ОСЕНЬ

В тишині,
как в светлом ореоле,
лес стоит,
багрян и подивним.
Рядом — перепалхнутое
поле.
А за полем хаты...
Сизый дым...

трогає листву.
И вот, рожден
тонкими узорными
листами,
раздается мерный
перезвон.
Тишина, отпрянув,
схоронилась
в дальний угол поля
в села,
речкой обмелевшего
скатилась
и русалкой
в озеро легла.

м. Кіровоград.

СПЕЦКОР ВЛАСНОГО СЕРЦЯ

лю» один з віршів поета закінчується закличкою беріть мир:
Немає страшніш полуди,
Нім серця логасий зір,
Прекрасна
О люди,
Посіємо ж вічний мир!
Логічним завершенням теми боротьби за мир, за можливість сповна віддати силі на благо народу стала в новій збірці лина на благо поема «Дзвони соняхів». До згадувана поема розширення творчості речі, про жанрове розширення творчості Я. Гончаренка. Ще до того, як на початку 80-х років у вітчизняній літературі стала помітною активізація ліро-епічного жанру, наш земляк теж спробував себе в ру, наш земляк. Після поеми «Коні», при жанрі поеми.
Свяченої комсомольці України, з'явилися «Пісня про крилатий вогонь», поема-репортаж «Вітрило обрину» (за цей твір у портж автор був удостоєний звання 1978 році обласної комсомольської премії лауреата Ю. Яновського). Потім уже в мії імені поета «Дума про отчу зем-80-х написав поему «Післямова до колю», «Холодна м'ята», «Про червоного вершника», хання», «Дума

Не всі вони художньо повноцінні, не всі ввійшли в книги, але засвідчили, що автор постійно веде пошук власної форми. А поруч з плануванням нового (поетичних репортажів, поеми-феєрії) іде завоювання класичних форм: сонети, тріолети, вінок сонетів... Герої віршів і поем В. Гончаренка — комісари і командири, вчорашній фєзєєнівець, комсомольський бригадир, дівчина-будівельниця Віка, молодий хлібороб, художник — наші сучасники, бор-

ТВОРЧИСТЬ ЛАУРЕАТІВ ОБЛАСНОЇ
КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ПРЕМІЇ ІМЕНІ Ю. ЯНОВСЬКОГО

ці за правду, чесну працю, людяність:
У всіх одне велике право:
Грудьми приприти хворий світ.
Той найсучасніший, хто правду
Несе як меч, а не як щит.
Нелегка — воєнна чи трудова — доля кожного з них, бо високий зміст життя вони бачать у служінні іншим. Тому й прикро, що авторів не завжди вдається досягти художньої досконалості у створенні цих образів, які виходять схематичні, неконкретні (може, в цьому дещо винна і авторська тяга до їх романтизації). Іноді пафос у творах В. Гончаренка непереконаливий, бо автор збивається з високих почуттів на декларацию.
В. Гончаренко — лірик, який бачить світ крізь надзвичайно насичену призму кольорів і гаму звуків. Хто ж проти? Але гірше, коли численні метафори, епітети, особливо «кольорові» настільки перенасичують вірш, що просто не дають змоги зосередитися на авторській думці чи почуттях. А що ще прикрише — іноді надмір художніх засобів просто маскує недостатню їхню глибину, і тоді вірш авторському застереженню:

СРІБНИЙ дзвоник сповіщає про закінчення перерви. Спорожнів ще хвилину тому сповнений дитячим щебетом коридор. Вчителі розходяться по класах. Серед них — і Л. В. Феденко. Зараз вона почне свій черговий урок української літератури. Перш, ніж відкрити двері, вчителька стишує крок. Кожного разу в такі хвилини до неї приходять незмінне почуття урочистості і схвилюваності. А водночас — нові турботи, тривоги і радощі, з якими навіл пов'язана її вчительська доля.

За широким квадратом вікна розгнісний вітер безжалібно згинає додолу дерева, нема-немає й пролетять рідкі сніжинки. А тут, в шкільному кабінеті, тепло і затишно. Прямо з дошки дивиться на четвертокласників Архип Тесленко. А поряд з його портретом — тема уроку: «Оповідання «Школяр»».

Дивлюся на вчительку — суцільне втілення внутрішньої схвилюваності. Бачу: пережила таір про злиденне життя маленького Миколи, що так бажав навчатися в школі...

Тож після знайомства учнів із текстом, не підганяє з відповідями. На нав'язує свою думку. Не доспіває закінчити розмову про оповідання. А все це тому, що для неї

Мов

головне — зміст, а не форма. Занотовую на згадку штрихи з уроку і думаю: чи було у неї відчуття часу, чи турбувалася про межі уроку? Якщо не було, не дуже турбувалася про це — прекрасно! Отже, йшла від змісту матеріалу, відчувала, слухала клас, зуміла донести до свідомості вихованців подих далекого часу, про який повідав нам відомий український письменник. А ще пригадую слушне висловлювання свого колеги: «На уроці треба ставити такі запитання, на які не можна відповісти, не знаючи тексту літературного твору, але не можна відповісти, лише знаючи його. Знання плюс своєрідна співдружність учня і письменника — ось умови ви-

рішення плідної роботи на уроці літератури». І як добре, що умова ця на уроках, свідком яких пощастило бути, була дотримана.

Зізнаємося щиро: і сьогодні є ще немало педагогів, хто не позбувся в своїй праці поверховості, схематичності. Коли, при міром, один учень біля дошки готується відпові-

ної школи Бобринецького району Л. В. Феденко. Цікавився і «секретами» її роботи.

— Все залежить від підготовки до уроку, — ділиться думками колега. — Завжди намагаюся глибоко продумати його місце в загальній тканині теми чи розділу, виділити головне. А ще підібрати додаткові завдання

протуберанці

СОНЦЯ...

дати, а інші залишаються незайнятими. А ще буває навпаки. Подекуди вчителі прагнуть до штучного завищення оцінок. Зустрічаються і такі, хто домагастися лише тиші в класі, не цікавиться тим, чи слухають їх учні. І все це з боку вимог сьогодення, коли в країні йде перебудова шкільної справи, є насправді педагогічним браком. Його намагається не допустити в роботі Любова Василівна.

Протягом двох днів спостерігав за шкільними турботами вчительки Верхньосінгульської 8-річ-

для сильних і слабких учнів. І лише після цього переходжу до написання робочого плану...

Як бачимо, нічого незвичайного в методиці навчання вчительки немає. Є лише постійне прагнення до пошуку, почуття високої відповідальності за доручену справу. І біографія у цієї ще молододі жінки звичайна: навчання в школі, потім — педучилище, інститут. Вже

16 років однією і тією ж стійкою ходить Любова Василівна на роботу. Щоб який уже раз зустрітися зі своїми підопічними.

— Не хочу хвалитися, але з дітьми порозумілася швидко. Знайшла спільну мову, — ділиться вона. — Головне, бути в усьому ширим, довіряти своїм учням, а ще — справедливим і добрим.

Останньої якості Любова Василівна не позичати. Доброту її видно по всьому: в погляді теплих ласкавих очей, в усмішці, в голосі. Вона призначається не лише вихованцям. Доброта її, мов протуберанці сонця, розливається в усіх напрямках, осяваючи світлом своїм кожного, хто з нею спілкується...

— На її уроках завжди панує атмосфера щирості і довіри, — не без гордості засвідчує директор школи Валентина Іванівна Криштон. — Ось і за підсумками недавньої атестації нагороджена грамотою обласного відділу народної освіти. Вже сьогодні її можна назвати в числі кращих педагогів району.

Про це мені говорили і

в Бобринецькому районі, і вчителі школи, з якими я зустрічався. Однак, є у моєї героїні ще одна риса, про яку не можна не сказати, — це надзвичайна скромність. Свої особисті успіхи вона пов'язує з колективом, в якому працює. А ще — правдивість в увірувану думку: «Уроки словесності не терплять бюрократичного ставлення. Не піддаються програмуванню».

Слухаю Любова Василівну — і думаю про те, що є на світі щасливі, які, раз обравши дорогу, простують нею все своє життя. До них з повним правом можна віднести і цю тридцятип'ятирічну вчительку із звичайної сільської восьмирічки. А ще спадають на думку слова великого Л. М. Толстого: «Покликання педагога є покликання вищоконародне. Але не той педагог, який отримує відповіді виховання і освіти, а той, у кого є внутрішня впевненість у тому, що він є, повинен бути і не може бути іншим».

А. САРЖЕВСЬКИЙ.
Бобринецький район.

«З Новим роком, з новим щастям!». Ці слова не один раз пролунали у новорічний вечір на центральній площі обласного центру — імені Кірова. Уже з 19 години на площі не було де злізти: кіровоградці та гості міста заповнили її. Головна новорічна ялинка міста цього року була напроход красна. А побіля лісової ірисуні — Дід Мороз, Снігуронька... У програмі — танці, музика, пісні, зимові ігри, змагання на силу і сприт-

ність, конкурс на кращий карнавальний костюм, новорічна вікторина, виступи професійних, самодіяльних артистів. Був ще яскравий святковий фейєрверк. Опівночі почалося новорічне святове гуляння. До 4-ї ранку і січня працювали торговельні заклади з найрізноманітнішим асортиментом продовольчих товарів... Було весело, цікаво, радісно.

Фоторепортаж В. ГРИБА та І. КОРЗУНА.

КА-НІ-КУ-ЛІ

КОЛИ ПРИХОДИТЬ НОВИЙ РІК

Новорічне свято — найважливіша, найрадісніша подія в році. Перед для дітей — передшкіль-

ні канікули, катання на санчатах, лижні прогулянки. У дворах уже стоять товстухи снігові баби.

Чекують дітей подарунки, сюрпризи.

І звичайно ж, діти нашого міста знають: обласний театр ляльок обов'язково потурбується про те, щоб до кожної дівчинки і до кожного хлопчика прийшли в гості Дід Мороз і Снігуронька, веселі казкові герої. Театром підготовлена велика вистава «Новорічний сюр-

приз» В. Прохорова. Яскрава панно біля входу закликає на свято. Пустотливі скоморохи поведуть малюків до святково прикрашеної зали. Ігри, загадки, хороводи, жарти вигадає Дід Мороз і Снігуронька, а помічником їх буде веселе ведмежатко Міккі. Того, хто підготує на свято пісні, вірші, танці, чекують почесні при-

зи. Але найголовніший подарунок — прем'єра театру ляльок «Казка про попла і робітника Його Балду» О. С. Пушкіна. Більше двадцяти організацій міста щорічно запрошують театр до себе в гості. У святкових залах заводських і фабричних будинків культури і клубів малюки зустрінуть-ся з героями новорічної

інтермедії «Білий Кіт і Звіздар», побачать виставу «Наф-наф і його брати», «Поросятко Чон». А на площі Кірова щоденно відбуватиметься ще одна новорічна театралізована вистава.

Е. ГРУМБЕРГ.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодий комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішньопілого життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патриотичного виховання та спортолабораторії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Голова входить у півторон, четвор, суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.